

Reglen er formuleret paa Grundlag af de i § 17, 2det Stykke, i Loven af 31. Marts 1900 givne Regler for Sygdomme under offentlig Behandling, dog med den Lempelse, at den behandlende Læge eller Embedslægen kan tillade Undtagelser fra Reglen. Det ses nemlig ikke, hvilken Indflydelse det skal kunne have paa den paagældende Genstands Smittefarlighed, om den Syge lever eller ej; og nogen Fare for Misbrug af Bestemmelsen, hvorved der kunde paaføres det Offentlige uforholdne Udgifter, vil næppe kunne befrygtes.

I denne Forbindelse skal bemærkes, at Københavns Kommune efter Justitsministeriets Anmodning har oprettet Desinfektionskursus ved den under Sundhedskommissionen for København hørende Desinfektionsstation, og det maa haabes, at disse Kursus maa vinde Tilslutning.

Til § 5 (Lovens § 6).

Naar de to særlige Love af 1905 om Foranstaltninger og Statsstøtte til Tuberkulosens Bekæmpelse blev ansete nødvendige, skyldtes dette, at de i Loven af 31. Marts 1900 givne Grupper af Regler for Sygdommes Behandling, „offentlig“ Behandling eller „vederlagsfri“ Behandling, ikke blev fundne praktiske ved Tuberkulosebekæmpelsen af flere forskellige Grunde, som det ikke vil være fornødent nærmere at gentage her. Denne Forskel maa have for Øje til Forstaaelse af Lovens § 6.

Som det af den som Bilag følgende Oversigt vil ses, benyttes denne Bestemmelse meget forskelligt Landet over, og efter de fremkomne Udtalelser kan det se ud til, at man nogle Steder opfatter Bestemmelsen som hjemlende Ret til eller i hvert Fald benytter den til at opnaa en Art vederlagsfri Behandling for de Tuberkuløse. Dette har imidlertid ikke været Meningen med Regelen. Det Tilskud, der af det Offentlige ydes de Syge til Sygebehandling for deres egen Skyld, er fastsat ved Loven om Statsstøtte til Sygehuse for Tuberkuløse m. v. Bestemmelsen her skyldes derimod Hensynet til de Raske og tilsigter at give Sundhedsautoriteterne Midler i Hænde til at beskytte disse mod Smitte. Dette er selvfølgelig ikke saaledes at forstaa, at det ene af disse Hensyn udelukker det andet; tværtimod. Men det maa være berettiget her at betone det allerede i Kommissionsbetænkningen Spalte 14 fremhævede Hensyn for at hindre, at denne Bestemmelse paa en Maade benyttes til at udvide eller omgaa Statsstøttelovens

Regler og Grænser ved uden tilstrækkelig Anledning i Hensynet til Smittefarens for Andre at skaffe den Syge vederlagsfri Forplejning paa et Hospital, hvor der ikke ydes den Sikkerhed for passende Tuberkulosebehandling, som findes paa de statsanerkendte Tuberkuloseanstalter.

Af disse Grunde foreslaas det at ændre Ordene „frembyde særlig Fare for Sygdommens Overtørelse til Andre“ til „frembyde en ganske særlig Fare for Andre med Hensyn til Smitte“, ligesom det foreslaas, at Sundheds- eller Epidemikommissionen selv skal foretage nærmere Undersøgelse og ikke blot lade det bero ved den Kundskab, Kommissionen maatte have faaet ad anden Vej. I Forbindelse hermed staar Forslaget om at tilføje, at de trufne Foranstaltninger ikke maa ophøre uden den anordnende Kommissions Samtykke, og — i 2det Stykke — at det Offentlige ikke er forpligtet til at betale for Forplejningen, naar Forsørgeren ikke kan anses for uformuende, en Bestemmelse, der har et Sidestykke i § 25, 1ste Stykke i Slutningen, i Loven af 31. Marts 1900.

Bestemmelsen foreslaas derhos udvidet til at gælde enhver Art af Tuberkulose, ikke blot Tuberkulose i Lunge eller Strubehoved, af de ovenfor til §§ 3 og 4 anførte Grunde, og der foreslaas tillagt Sundhedsautoriteterne Myndighed til Indskriden ikke blot naar den Syge „lever“ under smittefarlige Forhold, men ogsaa naar vedkommende „arbejder“ under saadanne Forhold, hvilket maa siges at være meget ønskeligt f. Eks. overfor Barnepiger og Personer, der arbejde i Levnedsmiddelfabrikker og -udsalg, idet de hidtil fastsatte Grænser for saadan Indskriden dog stadig foreslaas bevarede.

I det nye 3die Stykke foreslaas først udtalt, at det Offentliges Udgifter ved Forplejning paa Sygehus af Patienter, der indlægges efter denne Bestemmelse, ikke betragtes som Fattighjælp i Forholdet til den Understøttede. Denne Regel maa allerede nu siges at være gældende efter Indholdet af Reglerne i Lovens § 6, jfr. § 14, 2det Stykke, og disses Sammenhæng med Reglerne i Loven af 31. Marts 1900, særlig dennes § 25, 1ste Stykke, men foreslaas udtalt for at udelukke enhver Tvivl.

Ny er derimod den følgende Bestemmelse om, at det Offentliges Udgifter til Underhold af Familier, hvis Forsørgere ere indlagte paa Sygehus under de i denne Paragraf fastsatte Betingelser, ikke heller betragtes som Fattighjælp i Forholdet til den Understøttede. For saa vidt Indlæg-